

MERÜLÉS

„— Látom, nekem kell lemennem — mondta erre Hajnal. Búcsúzóul megölelte két testvérbátyját, és beült a kantárba. A bátyjai meg eresztették lassan lefelé. De akármilyen óvatosan eresztették is, a szíve hasadozni kezdett. Ekkor elővette kiskését, belemetszett az ujjába, s amikor szép piros vére kicsordult, úgy megmérgeződött, hogy a szíve sem bántotta többé. Aztán egyszer megtoppant a lába. Ott volt már az alvilágban.”

(Hajnal, Vacsora, Éjféli — magyar népmese.)

A hőség nyomasztó gondolatként nehezedik rám. Van értelme ennek az egésznek? Barnább már úgysem leszek. A körülöttem izzó olajfényű testeket inkább csak sejtem, mint látom. Valamilyen mozdulatot kellene tenni. Mind-egy hogy milyet, csak megmozdulni. A napsugarak odaszegeznek a strand fővenyére, fekszem hát tehetetlenül. Lehunyt pilláim mögött az erő. Minden megadja magát a napnak, kényre-kegyre, mozdulatlanul. A levegőnek érezhető a súlya. Dobszó halántékomban, kések agyamban. Valamit tenni kéne. De csak maradok elnyúltan, verejtékpatakok keresnek utat testemen. Lehunyt pilláim mögött az értelem. A csend mint egy megmerevedett, tétova mozdulat vár egy kiáltásra. Ezt nem lehet sokáig bírni. Vajon miért szívom magamba ezt a tömény fájdalmat? A nap megerőszkol minden gondolatot. Egyre gyengülök. Lehunyt pilláim mögött a szándék. Hirtelen parancs érkezik. Hogy honnan, azt nem tudom. Ellenkezni nem lehet; a parancs ott vibrál a levegő érzéki mozdulataiban: — FELÁLLNI! — Behunyt szemmel teljesítem. — INDULJ! — Tántorogva elindulok. Túl sokat ittam a napból. A szemem még mindig nem tudom kinyitni, vakon lépkedek. Vajon meddig tart ez a varázslat? — ÁLLJ! — Megállok, végre kinyithatom a szemem. Egy pillanat villanása alatt múlik ki az ismeretlen hatalom. Szabad vagyok. Most körül kell nézni... Ott fekszik egy nő. Ez lehetetlen!... Hogy kerülne ide?!... De mégis ő... — Édesanyám! — Fehér köd borítja el agyamat. Csak őt látom, csak őt látom. — Anyám!... Anyám, éhes vagyok!... Anyám! — Rávetem magam a mellére, mohón keresem csecsbimbóját. — Élnem kell, anyám! Adj!... Adj... — Mindjárt újra érzem a már elfeledett ízt. Tapad a szám, és szívok, és... Mi ez?!... Jaj! Mi ez? Hideg és kemény ez az emlő!... Ez nem az én igazi anyám!... Egy bronzcombú, bronzmellű aszszony! Hogy csillog ez a terméketlen test... Egy szobor. Hát persze! A „Napozó nő”. Örületes! De hogy történt mindez? Mi csapta be így az érzékeimet? Hiszen ez csak egy szobor, és én — és én anyámnak hittem... Édesanyám, merre vagy? Hol keresselek?!... Gyorsan el! Futás! Ott a medence. Gyerünk!... A lendület átvet a korláton. Hatalmas fejcs. Egy csattanás, és eltűnök az emberek bámész tekintete elől. Minden porcikám a víz tapogató kezeinek adja át magát. Kinyújtott karokkal, majdnem függőlegesen merülök. Le, le. Nyomást érzek a szívem tájékán. Csak semmi félelem!... Folyvást sötétebb lesz körülöttem minden... Miért merülök? Bennem felel valami: Meg kell találnod a gumizsiráfot! Igen. Meg kell találnom gyermekkori társamat. Biztosan éhes szegény, már nagyon régen nem etettem meg. Itt kell lennie valahol a mélyben... Érdekes, a víz nem bántja tágra nyílt szememet. Minden áttetsző, és a homlokomon véget nem érő lágy simogatás. A fény furcsán szűrődik át felülről. Egyetlen mozdulat nélkül süllyedek. Jó így. Valahol előttem fény gyúl a mélyben. Nő, nő szakadatlan. És egyszerre minden megvilágosodik. Egy országutat látok. Az út mentén két kislány lépked. Az egyik én vagyok. Csípős decemberi szél fúj, a nap is csak dísznek

van fenn. Mi megyünk, és az iskolában tanult úttörődalokat énekeltük. Rajtam tornacipő, fakult nadrág, vékonyka ing. Jenci matrózházában lépked mellettem. A kabátkát kilométerenként cseréljük. Szökünk. Nekem nyomos okom van rá. Vagy két hete beírtak az ellenőrzőbe, és nem mertem aláírni. A veréstől való félelmemben inkább nem mentem másnap iskolába. A következő napon meg azért nem, mert már az elsőt elcsavarogtam. És a napok teltek. Otthon nem vettem észre semmit, mert én mindig időben jöttem haza, mégis nagyon féltem a leleplezéstől. Egy nap, amikor azt hittem, hogy rájöttek, meg akartam halni. Felmásztam az erkélyünk korlátjára, de még mindig úgy, hogy esetleg vissza is léphetek. Egy pillanatig álltam ott, azután egyensúlyomat veszítve fejjel előre zuhantam lefelé. Magasföldszintes a házunk, de a lent levő terméskövek könnyen kitörhették volna a nyakamat. Szerencsém volt, valahogy oldalazva estem, a szemem alatt egy hatalmas daganat nőtt, de csak ennyi volt az egész. Azt hittem, eltört a karom, ordítottam, ahogy a torkomon kifért. Mindjárt elvittek az orvoshoz. Ott azt mondtam, hogy egyensúlyozni akartam a korláton, akkor estem le. Senki sem gyanított semmi rosszat. Két napig nyomtam azért az ágyat, pedig a legfőbb bajom csak az ijedség volt. Azután tovább folytatódott az iskolakerülés. A hazugság fojtogatott, és egy nap nem bírtam már tovább. Rosszul lettem három tablettától, amit azért vettem be, hogy az üres gyógyszeresdobozt megszerezhessem. Nagyon féltem, hogy meghalok, és nem akartam a titkot magammal vinni a sírba. Meggyóntam anyámnak mindent. Azonmód, úgy betegem, ahogy voltam, becipelt az iskolába. A tanító néni hosszas rábeszélés után hajlandó volt megbocsátani nekem, mert kitűnő tanuló voltam, és a tanító néni azokat szerette. A többieknek azt kellett mondanom, hogy beteg voltam. Édesanyám aznap elkésett a munkából, és én még sohasem szerettem őt úgy, mint akkor. Megígérte, hogy nem mond el apának semmit, ha többé soha nem írnak be az ellenőrzőbe. Még egy hét sem telt el, megint beírtak vagy fél oldalt. Nem mertem anyám elé állni vele. Azután pénteken azt mondtam az iskolában, hogy holnapra aláíratom, már tudnak róla, tanító néni kérem, csak elfelejtették aláírni. Szombaton persze megint nem mentem iskolába. A tanító néni most már óvatos volt, másnap reggel már ott is volt nálunk Marci, az osztálytársam. Kérdezte, hogy mi van velem. Mondtam neki, hogy gyomorrontásom volt, és majd viszek igazolást. Azt mondta, ő elhiszi, de neki minden körülmények között beszélni kell a mamámmal. Kértem, fenyegtettem, de azt mondta, hogy akkor meg ő fog kikapni, hogyha nem beszél az anyámmal. Ekkor kijött édesanyám. Marci odament, és azt mondta, csókolom, a tanító néni kérdezteti, hogy miért nem volt a Zoli iskolában szombaton. Anyám nem felelt, csak elsápadt, és betámolygott a konyhába. Marcinak mondtam, hogy tűnjön el. Apám nem volt otthon, nem sokat tévováztam, hanem gyerünk, amilyen gyorsan csak lehet. Magamhoz vettem a hat forintomat, amit akkor gyűjtöttem, amikor három vasárnap nem mentem matinéra a moziba. Csendben elosontam hazulról. A Vértó felé mentem, ott már többször pecáztunk a srácokkal. Találkoztam Jencivel, egy másik osztálytársammal, kérdezte, hogy mi van, mondtam, hogy világgá megyek. Erre azt mondta, hogy velem tart ő is, mert nem tetszik neki otthon. Mutatott egy tízforintost is. Beleegyeztem. Így kerültünk mi egymás mellé az út mentén.

Hát csak megyünk. Jenci azt hiszi, hogy a határ felé, de én tudom, hogy az ország belsejébe. Ő hajóinas akar lenni a tengeren, én meg Kecskemétre akarok jutni egy ismerős nénihez. Azért eltüntetjük a nyomokat, pontosan úgy, mint a filmekben. Nem tudom, mióta megyünk már, közben szereztünk

két husángot meg egy csódarabot. Sokszor leülünk, egyre nehezebb felkelni. Végre megmondom Jencinek, hogy a disszidálásból nem lesz semmi, nem is a határ felé megyünk. Nem baj, mondja, akkor meg felmegyünk Pestre, és majd egy barlangban lakunk a Csillaghegyen, és kifosztjuk majd az embe-
reket, jó? Nem hiszem, hogy tudja, van-e Csillaghegy Pesten, vagy nincs. Sohasem szerettem Jencit, gondolatban mindig egy patkányhoz hasonlítottam, de most egyenesen gyűlölöm. Megmondom neki, hogy velem nem jöhet to-
vább, mert neki nincs is igazi oka a szökésre, és én nem akarom őt magam-
mal rántani a bajba. Ő azt mondja, hogy velem akar maradni. Megfenyegem,
hogy nagyon meg lesz verve, de ez nem használ. Őt-hat méter távolság-
ban követ. Kavicssal kezdem hajigálni, hogy forduljon vissza. Behúzódik egy
kavicsrakás mögé, és amikor a dobálást abbahagyva futni kezdek, mert a
távolban egy rendőrt láttam, ő is fut utánam. Sírok tehetetlen dühömben.
Ő is sír. Leülök egy kilométerköre, és ő lassan, mint a kutya, odaóvakodik
hozzám. Nem bántom, nincs erőm. Pedig teher végig, folyton játszani akar,
és egy kanálisból az utolsó pillanatban húzom ki. Fázunk és éhesek vagyunk,
de nem szállunk fel a parasztszekerekre, amik úton-útfélen megállnak mel-
lettünk, hogy elvigyenek. Pedig ez hiábavaló óvatosság, mert a parasztoknak
csak az énekünk meg a jókedvünk tetszik, ami nem is valódi. És mi csak
megyünk, mezőkön, kis homoki erdőkön át, de azért mindig az út közelé-
ben. Minden kilométerkövet megcsókolunk, mint az igazi nagy vándorok.
Egyre sötétebb lesz. Egy falun megyünk át. Egy kazalban megpróbálunk
megpihenni, de a kutyák továbbzavarnak. Egy kisebb erdőn át vezet az út.
Eljutunk a tizenötös kilométerköig. Elsírom magam, nem megy tovább. Mon-
dom Jencinek, hogy én itt megalszok valahol, és holnap visszafordulok. Mo-
rog egy darabig, hogy akkor meg mért volt ez az egész, de aztán rááll. Egy
gödörben találunk alvóhelyet, magas, rótszínű füvek között. Süt a föld, olyan
hideg. Lapulunk vacogva. Két paraszt megy el a közelünkben, a beszédjük-
ből megtudjuk, hogy még csak hét óra. Mi meg azt hittük, hogy már tíz is
van, olyan nagy a sötétség. Gyerünk, mondom, még ma hazaérünk. Elindu-
lunk visszafelé. Bemegyünk a kocsmába, amit előzőleg népboltnak néztünk.
Jó meleg van bent. Farkaséhesek vagyunk, de semmiféle kaja sincs, csak
stollwerk. Azt veszünk a tizenhat forintunkért, zsebkendőbe csavarjuk a ren-
geteg stollwerket, majd az úton megesszük. Gyorsabban haladunk, mint
ahogy jöttünk, mert seholsem állunk meg pihenni, de az út végtelen hosszú-
nak tűnik. Minden sötét, az út kihalt, félünk. Végre megpillantjuk a város
fényeit. Megesszük az utolsó ragadós stollwerket. De a fény családja, a város
még messze van. Megkettőzzük az iramot. Aztán egyszerre csak ott vagyunk.
Motoros járőr közeledik az utcán, az országútra tart. A kerítéshez lapulunk.
Megúsztuk. Továbbmegyünk a csendes utcákon. Ilyen kihaltnak még soha-
sem láttuk. A mi utcánkban válunk el. Már beteszem a kulcsot a zárba,
amikor hallom, hogy valaki jön le a lépcsőn. Gyorsan behúzódom egy kapu-
mélyedésbe. Édesapám az. Amikor elmegy, halkan kinyitom a kaput, és
besurranok a pincébe. A kutyám örült csaholásba kezd. Édesanyám jön le
a lépcsőn, szólítgatja a kutyát. Az meg bevezeti őt a pincébe, ahol én reme-
gek a félelemtől. Félreugrok előre, várom a verést, de anyám átölel, kismiam,
mondja, és csak sír. Én is sírok. Felvisz, lemosdat, aztán ágyba fektet és forró
teát ad. Nagyon boldog vagyok, de még félek. Nemsokára megjön apám, már
harmadszor volt a rendőrségen, országos körözés van kiadva ellenem. Visz-
szamegy bejelenteni, hogy megkerültem. Amikor hazajön, csak annyit kérdez,
hogy egyedül voltam-e. Mondom, hogy a Jencivel voltam. Veszi a kabátját,
és megy hozzájuk. Jenci szülei römiznek, megszokott dolog, hogy a Jenci

visszaszökik az igazi édesanyjához. Azt hitték, most is ott van. Amikor apám hazajön, nagyon megviselt és halk szavú. Megkérdezi, hogy miért tettem. Megmondom neki, azért, mert félttem a veréstől. Megígéri, hogy többé nem ver meg, de erről a csavargásról még beszélünk. Hétfőn nem megyek iskolába, mert lehet, hogy tüdőgyulladást kaptam. De nincs semmi bajom, csak nagyon taknyos vagyok. Kedden délelőtt felkelek, és lenn játszom a kutyával az udvarban. Kipirosodva szaladok ki az utcára, és a küszöbön majdnem feldőntöm a tanító nénit. Látogatni jött. Rettentően szégyellem magam. Másnap mennem kell az iskolába. A tanító néni egy egész órán át csak rólam beszél. Elmond mindennek, és kijelenti, hogy az osztálynak ki kell közösfítenie az ilyent. Mindennek tetejébe Jenci azt vallja, hogy én csaltam el őt magammal. Mégsem hittem, hogy ezt megteszik velem, hiszen mindenki a barátom volt. Szünetben Marci a többiek szeme láttára köp egyet, most már ismerlek, mondja. Jobban fáj, mintha jól megvernének. Ott állok a folyosón, egyedül, dacosan, zsebre dugott kézzel. És akkor mellém lép Peti, akit az egész osztály gyűlöl és gúnyol, mert ügyetlen és mintatanuló, és beszélgetni kezd velem, de erről az egészről egy szót sem ejt. Pedig megvertem már egy párszor. Sosem tudom ezt elfelejteni...

Hirtelen eltűnik minden, a folyosó, Peti meg a többiek. Elmosódik körülöttem a fény, megtörik a kép. Érzem, hogy merülök, és hogy nem vágyom másra. Ujjhegyeimben kellemes bizsergés. Vajon messze van még a zsi-ráf?... Most valahonnan zöldes fény szűrődik, és láthatatlan kezek egy képet tolnak elé. Igen. Hogyne ismerném meg! A sarok... Már is ott ülök az utcasarkon a fűben, hatévesen, birkózok egy cigivel. Kűszködök, könnyezek, a Dzsil meg a többiek nagyok nevetnek rajtam. De megtűrnék, és ez jó. Ott lehetek a fejelésekben, a triblinél a kapuban állok, hogy legyen kit fel-lőkni a gólnál. Együtt átkozom velük Labdaéhest, aki éjjeliőr, és akinél leg-alább tíz labdánk lehelte már ki a páráját, és együtt futunk, ha néha bető-rünk egy ablakot. Mellettem ott ül Kácsa, aki tizenhat éves, de bög, ha nem azt játszunk, amit ő akar, és már háromszor elhúzták a suliban. Tavalgy meg akart verni, mert valaki kiírta a falra, hogy Kácsa meg Juci szerelmesek, de én megmondtam neki, hogy én még nem is tudok írni, erre megnyugo-dott. Különben a Nagy Mari volt, ez biztos, el is kapta a Kácsa, és jól elverte a lábászárát aprófavál. Az árokparton Gyuszi hever egy fűszálat rágcsálva, ő az, aki a legcsodálatosabban tud káromkodni, és van egy nagy fájuk, ami nagyszerűen alkalmas hadiszállásnak. Aztán ott van Jóska, a falhoz támasz-kodik és nagyokat köp, és van egy igazi kardja. És persze Sanyi is ott van, a vezér, aki szembe mer szállni Labdaéhessel is, és lányokkal járkal. Mind-nyáján ott ülünk, és méltóságteljesen fűstölünk. Sötétedik, nekem haza kel-lene mennem, de inkább vállalom a kikapást, csakhogy lássam, hogy veri meg Sanyi meg Dzsil Malacot, akinek a Labdaéhes a nagyapja, és örökké piszkos, meg hogy pofozzák fel Malac két öccsét, Parasztot és Egeret. Az Egeret már én is megvertem egyszer, pedig a Paraszt egész idő alatt kiabálta neki, hogy bikásodjál, bikásodjál, de én mégis megvertem. Aztán segíték Jóskának leönteni vízzel a Malac két hűgát, Kecskét meg Gorkijt, akiket Gyuszi nevezett el így. Az utóbbit azért, mert nagyon szeret kisgyerekeket babusgatni, és Gorkij, aki egy író, írt egy „Anyá” című regényt. A Gorkijt utálom, mert hazudós, és azt mondja, hogy az ő nagyanyjának Csehszlová-kiában aranyszobája van. Azután mindenki odarohan a fához, ahol Mambó és Rex, a két farkaskutya furcsa műveletbe kezdenek. A Mambó gazdája jaj-veszékél, csak tudnám, hogy miért. Nagyon sötét van már, és én nyakig ko-zszosan, balsejtelmekkel telve, elindulok hazafelé. Útközben felugrok, lehúzó

egy faágot, és letépek egy pulykataknnyot. Mert az jó. Elettűnik ez a kép is. Fáj egy kicsit, szorongatja valami a torkomat. Hosszan elnyúlva tartok lefelé. Különös, hogy még bírom levegővel... Most meg mi ez itt az orrom előtt! Egy plakát.

Szombaton este 7-kor: Fertőző nyári gyermekbetegségek előadás

Vasárnap du. 5-kor: Mesedélután. János Vitéz színes diafilm

BELEPŐDÍJ 1 Ft!

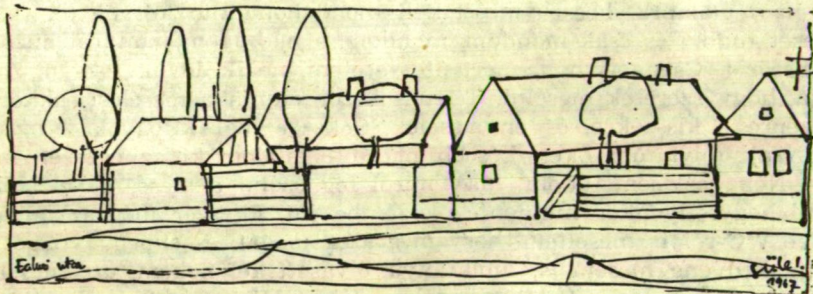
Hát ez meg honnan került elő? Ja persze, a hátulján rajzok vannak. Még akkor csináltam őket, amikor az oviba kerültem. Tojás alakú, pipaszárlábú emberek, mindegyiknek a fejéből egy egyenes vonallal van leválasztva a kalap, és mindnek egy szeme van. Sőt ennek a katonának itt ni, még egy szeme sincs. Felzászlózott házak aránytalanul nagy szélkakasokkal, amik inkább kacsák. Itt mindenféle autó, görbe vonalakkal, sűrű egymásutánban, emitt egy kun kori végű ágyút süt el egy féllábú tüzér. Ott házat építenek, amott meg egy villanyyszerelő sétál a villanydróton a magasban, biciklije a villanykáróhoz támasztva. A földken is folyik a munka, piros emberkék kaszálnak fekete, bambuszvégű búzát. Emitt teherautók, tankok, rajtuk felirat: M A T Á R. Vajon mit jelenthetett? Ott egy jókora házon is ez a felírás díszlik. Fent egy kitárt karú repülőgép bombáz egy kunyhót. Ez a sarok pedig nyuszikkal és tojásokkal van tele. Legalul fák, ágaikon szép rendben sorakoznak a levelek. Betelt a plakát hátulja. Magam sem tudom miért, de úgy érzem, mintha most rajzoltam volna az egészet. Lehetséges volna?... A plakát összezsugorodik, nem tudok tovább töprengeni ezen. Most meg akarom mozdítani a kezem. Engedelmeskedik. Néhány úszómozdulatot teszek lefelé, mint a gyöngyhalászok.

Egy képről eltűnik a hályog: az óvoda udvarán vagyok. Rohangálás, veszekedés, egy nekifutás, egy láb előttem — nagyot esek a betonon. Bögve felállok, elindulok valamerre, óvó néni, kiáltom, és az államból dől a vér, piros csíkot húzok magam után. Azután már kinn vagyok az utcán, kezembem akácágak. Egy öreg kerítés előtt állok, amelyből nagy, rozsdás szögek állnak ki. Csavarok egyet az egyik szögön, öt óra, támadás, kiáltom. Egy-másra rohanunk. Sokan elesnek, és kitárt karokkal, merev testtel fekszenek, pontosan kereszt alakban a hátukon, és a szemüket behunyják. Semmi kétség, a halottak csakis ilyenek lehetnek. Azután kis idő múlva felpattannak, és kezdődik az egész előlről. Ebédhez szólítanak bennünket az alacsony, ikszlábú asztalokhoz. Ebéd után körbevesznek a srácok. Leterítem az asztalra a damaszt uzsonnánkendőm, amin négyzetek és téglalapok vannak. Valaki a srácok közül csukott szemmel rábök a kendőre. Ha négyzetre, akkor rövid mesét, ha téglalapra, hosszú mesét kell mondanom. Büszke vagyok rá, hogy sok mesét tudok, és csak mondom, mondom, a nadrágom kantárát húzogatva. Legtöbbször a Csengeri bök, mert őt szeretem, nekik lovuk is van. A dada is tudja, hogy szeretek mesélni. Télen sokszor elunja a mesélést, akkor kiültet középbe a kisszékre, és én mesélek. Sokszor már kifogyok a mesékből, először csak folytatom őket, később már ott találok ki az egészet, mesélés közben. Néha azt sem tudom, hogy miről fog szólni a mese, de el kell kezdeni valahogy. Ilyenkor mindenféle eszembe jut. Egyszer még az udvarunkban levő WC-ről is meséltem, hogy megrázza magát, és elmegy világot látni. Van egy kedvenc mesém is, amit anyu olvasott fel nekem, ezt mesélem el legtöbbször. Három szegény fiúról szól... Vége. Vége ennek is. Tovább súly-

lyedek, egyre lassabban. Már nem lehet messze a kis zsiráf. Borzasztó lenne, ha nem találnám meg. Merülök, és látom, hogy egy halottaskocsi bakján ülök. Igen, ez a Rózsiéknál van, akinek az apja temetkezési vállalkozó a faluban. Szemben laknak a nagyapámmal, aki egész nap a szőlőben dolgozik, és akit én mindenkinél jobban szeretek. Rózsi meg az öccse van befogva a kocsiba, én meg hajtom őket. Hallgatnak rám, mert én városi vagyok. Azután azt játsszuk, hogy én vagyok a halott, és ők szállítanak. Játsszunk, közben a Rózsi apja hangosan kalapál. Apa dolgozik, mondja Rózsi, de én tudom, hogy a koporsókat csinálja... Itt meg már egy óriási hordó előtt vagyunk, ez már a nagyapáéknál van. Színházat játszunk, van ott rengeteg szék meg sámlí, amit a nagymama adott, csak a nézők nem jönnek. Pedig megvették a jegyeket. Csak egy fiú jött el, az egyik szereplő öccse, de az is csak akkor mer bejönni, amikor megmutatjuk neki, hogy a kutya lánccon van. Mindig a Piroska és a farkast adjuk elő. Én vagyok a farkas, mert nekem barna mackóruhám van... Most újra otthon vagyok a városban. Olyan zajos minden, édesapám fogja a kezem, és ott van egy torony a távolban. Kérdezem apát, hogy mi az. Azt mondja: gyár, ott dolgoznak az emberek. Én nagyon sajnálom az embereket, hogy ilyen szűk toronyban kell dolgozniuk, ami még füstöl is... Már haza is értünk, és itt jó. Mert fel lehet mászni az ágy támlájára, és onnan beleugrani a dunnába. Ilyenkor a Csicseri borsó bablencsét énekelem, és mindenki úgy örül ennek. Anyu lovagoltat a térdén, és azt mondja hozzá: Így lovagolnak azurak-azurak, emígy möga cigányok-cigányok, így möga parasztok-parasztok!

És nevetünk ezen.

Nagyon lassan süllyedek. A sötétség sűrűsödik, a nyomás folyton nő. Csak nem félek? Meg kell találnom, meg-kell-ta-lálnom... A végtagjaimat már mozdítani sem bírom. Hirtelen fény villan mellettem: magamat látom, amint tétova kis léptekkel a zömök kályha felé tartok. Ba-ba, mondom, és kurta karjaimmal átölelem forró fémtestét. Már ki is hunyt a fény. Egyre nehezebb lent. A sötétség elviselhetetlen... Hol vagy?... Hol vagy, kis zsiráf?... Ott! Ott van! Borzasztó erőfeszítéssel kinyújtom a jobb karom, hogy elkapjam a sebesen felfelé iramodó állatot, de az kiugrik a kezemből. Felszisszenek a fájdalomtól: megégette az ujjaimat. Állj! Várj meg!... De gyermekkori játszópajtásom nem hallgat rám. Mintha meg sem ismerne. Váratlanul nekiütődök valami kemény dolognak, megértem, hogy nincs tovább: a medence fenekén vagyok. Már semmit sem látok. Mozdulatlanul gubbasztok a sötétség hideg ölelésében. Most roppant erő présel össze és lök felfelé, irtóztató sebességgel a mélyből. A következő pillanatban kirobbanok a vízből, csaknem megvakulok, a diadalmas fény mindent elönt. Fájdalom nyilallik ujjaimba, a zsiráf nyomát friss sebek őrzik, de nem bánom. Örökre benne lesz már a kézfogásomban.

SÜLE ISTVÁN RAJZA